

Molskis!

Minäkö kuollut? Niin te luulette. Olen vain siirtynyt toiseen ulottuvuuteen, rinnakkaismaailmaan, joka on yhtä todellinen ellei jopa todellisempi kuin se, jota te kutsutte elämäksi. Voi teitä sinne jääneitä, kuinka vähän te tiedätte-kään! Saatan kuulostaa ylimieliseltä, mutta kerronpahan vain niin kuin asiat ovat. Ei ole teidän syyne, että joudutte kantamaan elämän kahleita. Ei teistä kukaan kolkuttanut ovelle päästäkseen sinne, en minäkään. Parkaisin kuitenkin muutkin ja itkin kylmää maailmaa. Kaikkeen tottuu, sanoi valkoposkihanhi, kun isäntä pellolla hyppi. Näin se on.

Olin juuri päättänyt opintoni, kun eräänä aamuna satuin puuroa syödesäni lukemaan ilmoituksen lehdestä. Etsittiin juuri opintonsa päättänyttä(!) nuorta miestä ydinvoimalaan painevesireaktorin hoitajaksi. Söin puuron rauhassa loppuun ja katselin ikkunasta vastapäisen talon katolla tepastelevaa lokkia. Se ei voinut kuulia, mutta sanoin silti:

- Lasken kolmeen. Jos nouset lentoon, niin lähden ydinvoimalaan. Nyökkää, mikäli olet ymmärtänyt.

Katsoimme toisiamme - ja se nyökkäsi!

- Yksi... kaksi... kol...

Siivet nostivat lokin taivaalle ja minut lopulta asemaan, joka johti tämän hetkiseen olomuotooni.

Olin innokas oppimaan en pelkästään painevesireaktorista, vaan kaikesta mikä liittyi ydinvoimalaan ja sen ylläpitoon. Viimein tiesin ehkä liikaakin ja kahdessakymmenessä vuodessa etenin laitoksen johtajaksi. Myönnän, että aivoni olisivat tarvinneet välillä lauhdevettä, sillä tunsin olevani erehtymätön ja kaiken arvostelun yläpuolella.

Oltuani virassa viisitoista vuotta oli väki vaihtunut ja minua alettiin pitää vanhana luupäävariksena. Niin kertoi Siivooja-Simo kuulleensa, kun kysyin mitä kuului. Simo oli kyllä vähän hilipatihissan-osaston miehiä, mutta piti paikat puhtaina ja se riitti.

Tunnelmat hallituksessa - jonka puheenjohtaja olin - kiristyivät kiristymistään, joten olisi luullut lavastetun itsemurhani tapahtuneen hirttämällä. Huolestuneen sihteerini Loviisan hälyttämänä olisi tultu yleisavaimella sisään ja löydetty rakastettu johtaja vaatekaapista kravatistaan roikkumassa. Pöydällä olisi tietysti odottanut perinteinen jäähyväiskirje:

"Antakaa anteeksi, hyvät työtoverit. Olin valtani sokaisema, enkä nähnyt, että koko ajan te olitte oikeassa ja minä väärässä. Pyydän: laittakaa ruumiini kierrätykseen, jotta minusta olisi edes kuolleena jotain hyötyä. Kiitos."

Terv. Martti O. Luoto, ex-johtaja.

Näin ei kuitenkaan tapahtunut, vaan vaatekaapin sijasta minut löydettiin lauhdevesialtaasta. Uinti toki kuului harrastuksiini, mutta hei, jotain tolkkua sentään! Poliisitutkinnassa arveltiin kyseessä olleen henkisen liikarazituk-

sen aiheuttama mielenhäiriö, jonka seurauksena olin hypännyt ylimmästä kerroksesta altaaseen. Mykät todistajat, kenkäni, olivat nätisti vierekkäin kaiteen alla. Muuten kaikki oli oikein, paitsi mielenhäiriö ja hyppääminen.

Siitä on viikko ja tulen nyt toista kertaa käymään luonanne. Ovia on turha lukita, sillä henki voittaa materian. Toisaalta, ettehan te voi tietää, että olette seurannassa. En nuku koskaan, sillä ilman kehoa en tarvitse lepoa.

Kolmekymmentäviisi vuotta olin täällä töissä. Jokainen laitoksen soppi on minulle tuttu, en voisi eksyä vaikka haluaisin. Leijun entiseen työhuoneeseeni ylimpään kerrokseen. Pöydän takana istuu kukas muu kuin diplomi-insinööri Käkkipaltio, kaikkein uutterin vastaanpanija mitä talosta löytyy. Esitin kokouksissa mitä tahansa, aina nousi äijän käsi etusormi ärsyttävästi viipattaen. Ja sanoja vyöryi kuin katsojia onnettomuuspaikalle eikä keneltäkään jäänyt pölypilven peittoon missä hänen maalitaulunsa sijaitisi. Se oli piirretty tuolini selkänöjan ja nuolen osuessa sinetöityisi vallanvaihdos verelläni.

Hallituksessa oli ollut kuusi jäsentä ja minä. Käkkipaltio oli saanut kaksi muuta, Riipisen ja Rusakon, kannattamaan häntä muiden killuessa siinä rajalla. Tilanteen jatkuessa pitkään oli musta prinssi hermostunut ja ylipuhunut kaksikon järjestämään luupäävarikselle "onnettomuuden".

Olin nukahtanut työpöydän ääreen, kun Riipinen ja Rusakko tulivat keskiyöllä huoneeseeni ja taluttivat kaiteen ääreen.

- No niin, sanoi Riipinen.- Olisiko sittenkin kannattanut erota ihan omaloitteisesti? Katso nyt, mitä pakotat meidät tekemään. Onko tämä mielestäsi parempi ratkaisu?

En vastannut. Katselin alhaalla välkehtivää turkoosia vettä, jota olin aina ihailnut. Ei olisi arvannut, että saisin ennenaikaisen, mutta kauniin kuoleman.

- Ei tainnut tulla kalosseja mukaan? kysyi Rusakko.- Et varmaan halua itsekkyydestä kiiltävien kenkiesi menevän pilalle, joten ottaisitko ne pois?

Riisuin kengät ja he tarttuivat minuun heittäen kolmannella yli kaiteen. Viuhh...molskis! Että aika näyttävästi tuli lähdettyä.

Ovelta kuuluu tuttavallisen metka koputus ja sisään pelmahtavat nauravaiset velikullat Riipinen ja Rusakko. En yhdy ilonpitoon, päinvastoin, haluan kuulla heidän itkevän. Siitä huolimatta, että elämä tällä puolella on vähintään yhtä hyvää, niin he eivät tienneet sitä ja vaikka olisivatkin, ei heillä ollut oikeutta tekoonsa.

- Mitä mies, miten viikko päällikkönä on sujunut? kysyi Riipinen.

- Siinähan se. Istun ja katselen lokkien kaartelua meren yllä.

- Pomo, sanoi Rusakko.- Mitä tapahtui, kun kaksi lintua lenteli taivaalla?

- Nyt heitit pahan... kaksi lintua... lenteli taivaalla... ei, en tiedä.

- Nokkakolari!

Ja taas nauretaan kuin naapurin lehmät olisivat karanneet. Saivat Käki-

paltionkin mukaan, joka vakavoituu ensimmäisenä.

- Niin, oli minulla hieman asiantynkääkin kutsuessani teidät käymään.
- Aivan, Anssi, mitä sinulla on sydämelläsi? kysyi Riipinen.
- Tämä voi kuulostaa teistä kahelin puheelta, mutta minulla on sellainen tunne kuin Martin tapaus ei olisi vielä loppuunkäsitelty.
- Tapaushan on selvä kuin vesi, heh heh. Voitko tarkentaa?
- No, katsokaas. Teidän toiminnassanne ei ollut mitään vikaa, te teitte juuri niin kuin pyysin. Pari päivää sen jälkeen alkoi tuntua kuin joku tarkkailisi minua. Pikkuhiljaa tunne vain vahvistui, kunnes olin varma, että se oli Martti. En ole ennen uskonut kuoleman jälkeiseen elämään, mutta nyt... nyt on mieleni muuttunut.
- Kun nyt kerran otit asian esille, niin minulla on sama tunne. Olen yrittänyt selittää sitä vain omantunnon heräämisenä ja kieltänyt kaiken muun.
- Sama täällä, kaverit, sama täällä, sanoi Rusakko.

Edellinen käyntini on näköjään tehnyt vaikutuksen. Hyvä niin, mutta onko se tarpeeksi hyvä. Ennenpitkää tunne hälvenee ja he jäävät ilman ansaitsemaansa rangaistusta. Se olisi väärin.

Siirryn miesten keskelle ja välitän heille synkimmät ajatukseni. En kerro niitä teille, sillä ne ei ole tarkoitettu syyttömille.

Miettiessäni elämäni huomaan olleeni oikeastaan paha, en niinkään ihmisenä, vaan osana maailmaa. Ja nyt, olinko tullut vielä pahemmaksi?

Luen miesten vääristyneiltä kasvoilta katumuksen ja ratsastan äkkiä myötätunnon valkoisella hevosella halki aamukasteisen niityn. "En ole tullut armahtamaan"! huudan ja hevonen tummenee pikimustaksi ja pysähtyy. Katson noita kolmea. Hyvyys ja pahuus, rikos ja rangaistus, ne kamppailevat sisälläni. Haluan olla kerrankin hyvä ja nousen hevosen selkään. Ratsastan, kunnes se on vitivalkoinen.

*****

